

K finální úpravě uzákonění v dlouhodobě diskutované oblasti lidských práv a antidiskriminace došlo až v tomto období. Rozhodujícím hybatelem byla připravovaná ratifikace Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, kterou zástupci ČR podepsali v roce 2009.¹ Úmluva navazovala na již existující lidskoprávní úmluvy OSN. Nezakládala žádná nová práva, pouze ukládala důsledné naplňování existujících lidských práv a svobod z hlediska osob se zdravotním postižením. Státy, které se staly smluvní stranou Úmluvy o právech OZP, uznávají: „...*důstojnost a rovné postavení, právo na samostatnost a nezávislost, na svobodné rozhodování, podporují zapojení osob se zdravotním postižením do všech politik, které se jich dotýkají.*“ (NPVRP 2010, s. 7) Za mimořádně důležité listina pokládala zajištění přístupu zdravotně postižených k fyzickému, ekonomickému, sociálnímu a kulturnímu prostředí, ke vzdělávání, k rehabilitaci, k informacím a komunikaci. Úmluva byla založena na principu rovnoprávnosti, jejím cílem bylo *chránit a zajistit rovný přístup k právům a svobodám pro osoby se zdravotním postižením a zajistit respektování jejich důstojnosti.* (NPVRP 2010, s. 8) Za významný krok k dodržení prohlášení byla považována systematická osvěta veřejnosti o škodlivosti diskriminace a nedodržování lidských práv.

¹ v roce 2006 schválena Valným shromážděním Organizace spojených národů